

Jullo Monreal | Sneg

Ko je sred noči najtiše,
me srce zbudí nemirno,
skoz temò spem nepredirno
tožit križem tvoje hiše.

Sneg usiplje se počasi,
nemo, v mehkih kosmih pada,
a tedaj se iznenada
zgoraj tvoj korak oglasi.

Sine skoz tančice lahne
tvoje mi obličje zalo:
kot bi sámó sonce vstalo,
da v snežinke bele dahne.

Kdaj, deklè, osrečiš mene,
kdaj takó ljubezni tvoje
žarek dahne v srce moje,
sneg in hlad in led prežene?

Manuel del Palacio | Svet

Ptičko, ki v kletki ob oknu je pela,
zmikal je vrt;
deklico, ki me je rada imela,
vzela je smrt.

Vsi, ki ljubezen spremlja jih naša,
vsi so prav taki kakor ta dva:
pol jih uhaja, pol jih ugaša;
mož pa se teši: »Hvalim Bogá!«

Márcos Zapada | Trdna zemlja

Kakor krmar na ladjici črvivi
z očesom ostrim po obnebjú išče,
kje varno se pokaže mu sidrišče,
da vanje maček zob zapné svoj krivi;

takó si mož na poti utrudljivi
skozi življenja tok ženó poišče,
zajadra v čudežno pribežališče,
kjer se vihar poleže pogublji.

O blagor mu, ki po nebes dobroti
v naročju ženinem, zalivu varnem,
prišla mu dobra sreča je naproti!

Obrežje ti ljubezni: po viharnem
brodárjenju držé do tod vse póti,
tu čaka dušni mir v zavetju čarnem!

Melchor de Palau | Pesmici

I.

Vzljubil sem te, draga, prvo med dekleti,
a od žolča duša vsa mi je gorjupa;
táka si kot oleandra bujni cvéti:
kdor poljubi prvi jih v ljubezni vneti,
nehvaležno dihnejo mu v usta strupa.